

Sygn. akt I Ca 287/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Mrozowicz (spr.)

Sędziowie: SO Maria Gaska

del. SSR Krzysztof Kamiński

Protokolant: st. sekr. sąd. Barbara Belz

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r. w Przemyślu na rozprawie

sprawy z powództwa

A. W.

przeciwko

(...) Towarzystwu (...)

SA w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego (...) SA w S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Jarosławiu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w L.

z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt VI C 41/13

oddala apelację

Sygn. akt I Ca 287/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu

z dnia 7 listopada 2013 r.

Powódka A. W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 24.699,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 czerwca 2012 r.

W uzasadnieniu podniosła, że jako właścicielka samochodu marki A. (...) zawarła z pozwanym umowę ubezpieczenia AC z sumą ubezpieczenia na kwotę 55.918 zł i okresem ubezpieczenia od dnia 26 maja 2011 r. do dnia 25 maja 2012 r. oraz opcją naprawy samochodu w autoryzowanym serwisie jak i też opcją wypożyczenia samochodu zastępczego na okres 14 dni. W dniu 7 maja 2012 r. pojazd stanowiący własność powódki uczestniczył w kolizji polegającej na

najechnaniu samochodem na sarnę, która wtargnęła na jezdnię w wyniku czego został uszkodzony prawy przedni bok samochodu. Pojazd został odholowany do najbliższego (...) serwisu (...) Sp. z o. o. w R..

Ubezpieczyciel przyznał powódce odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w wysokości 5.400 zł oraz dalsze 900 zł nie podając z jakiego tytułu. Pozwany nie wypłacił powódce odszkodowania za wynajęcie samochodu na dalszy okres ponad 14 dni do dnia likwidacji szkody, choć wynajęcie samochodu było dla powódki konieczne i uzgodniła to z przedstawicielem pozwanego.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, zaprzeczając aby był zobowiązany do wypłaty na rzecz powódki jakichkolwiek kwot wyższych niż te jakie wypłacono na etapie likwidacji szkody. Pozwany wskazał, że określił wartość rynkową pojazdu powódki na podstawie §3 ust. 21 OWU w zw. z §22 ust.1 i 2 oraz §18, 20 i 23 OWU. W trakcie likwidacji szkody pozwany opracował wycenę wartości rynkowej pojazdu powódki w systemie eurotax, który również był podstawą ustalenia wartości pojazdu do ubezpieczenia. Ustalona wartość rynkowa pojazdu z uwzględnieniem specyfikacji pojazdu wyniosła 37.300 zł. Szkada została rozliczona jako szkoda całkowita. Koszty naprawy pojazdu powódki określone zgodnie z powyższymi zasadami wyniosły 30.016,58 zł, czyli przekroczyły 70% ustalonej wartości rynkowej pojazdu, co powoduje, iż szkoda była szkodą całkowitą zgodnie z zapisami OWU. Zatem roszczenie powódki ogranicza się do różnicy wartości pomiędzy wartością rynkową pojazdu z dnia szkody a wartością pozostałości, czyli wraku.

Dalej pozwany odniósł się do kosztów pojazdu zastępczego wskazując, że zgodnie z umową samochód zastępczy przysługuje powódce na okres 14 dni, żądanie zatem zapłaty za czas ponad 14 dni nie jest uzasadnione treścią umowy ubezpieczenia. Tego właśnie roszczenia dotyczyła wpłacona przez pozwanego kwota 900 zł.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt VI C 41/13, Sąd Rejonowy w Jarosławiu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w L. w sprawie z powództwa A. W. przeciwko (...) S.A. w S. o zapłatę kwoty 24.699,59 zł:

I. zasądził od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki A. W. kwotę 22.599,63 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 czerwca 2012 r.,

II. oddalił powództwo w pozostałej części,

III. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.968,00 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 764,40 zł tytułem nieuiszczonej zaliczki na wynagrodzenie biegłego oraz kwotę 1.029 zł tytułem opłaty od pozwu od uwzględnionego roszczenia od której powódka została zwolniona.

Wydanie powyższego wyroku poprzedziło dokonanie ustaleń faktycznych, stosownie do których powódka A. W. jako właścicielka samochodu marki A. (...) zawarła z pozwanym umowę ubezpieczenia AC z sumą ubezpieczenia na kwotę 55.918 zł i okresem ubezpieczenia od dnia 26 maja 2011 r. do dnia 25 maja 2012 r. oraz opcją naprawy samochodu w autoryzowanym serwisie jak i też opcją wypożyczenia samochodu zastępczego na okres 14 dni.

Ustalono dalej, że w dniu 7 maja 2012 r. pojazd stanowiący własność powódki uczestniczył w kolizji polegającej na najechnaniu samochodem na sarnę, która wtargnęła na jezdnię w wyniku czego został uszkodzony prawy przedni bok samochodu. Pojazd został odholowany do najbliższego (...) serwisu (...) Sp. z o. o. w R..

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił wartość pojazdu powódki E. W. w dniu szkody na kwotę 37.300 zł, a wartość pozostałości (wraku) na kwotę 31.900 zł, przyznając powódce odszkodowanie w kwocie 5.400 zł oraz kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów wynajęcia samochodu zastępczego.

Biegły I. K. ustalił, że wysokość szkody w samochodzie A. (...) stanowiącym własność powódki to kwota 24.349,65 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostawał bezsporny, a przez to wszystkie dowody były wiarygodne. Sporna jedynie pozostała wysokość szkody w pojeździe stanowiącym własność powódki.

Sąd pierwszej instancji naprowadził również, że ustalając wartość szkody oparł się na opinii biegłego I. K., uznając że jest ona fachowa i rzetelna. Na zarzuty pełnomocnika pozwanego biegły odpowiedział w piśmie procesowym z dnia 6 maja 2013 r., wskazując, że ustalając wysokość odszkodowania nie mógł oprzeć się na wariantcie kosztorysowym, gdyż w aktach szkodowych pozwanego brak było czytelnej oceny technicznej. Zauważono również, że w umowie - pkt V polisy ppk 1- przyjęto, że odszkodowanie będzie obliczane według serwisowego wariantu, a nie wariantu kosztorysowego. Z kolei odnosząc się do zarzutu pozwanego, iż w swojej opinii biegły nie wykorzystał kalkulacji serwisu znajdującej się w aktach szkody a wykorzystał kalkulację tego samego serwisu złożoną przez powódkę do akt sprawy opiewającą na kwotę niższą, biegły I. K. wskazał, że oparł się na kalkulacji znajdującej się w aktach ponieważ potraktował ją jako ostateczną ofertę serwisu, która może uwzględniać chociażby zniżki dla stałego klienta.

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z art. 805 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Umowa ubezpieczenia jest umową dwustronną, ubezpieczyciel w zamian za zapewnienie ubezpieczającemu prawa do odszkodowania w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, nakłada na niego szereg obowiązków, które ubezpieczający powinien wypełnić, by nie narazić się na odmowę wypłaty odszkodowania. Podstawowym obowiązkiem ubezpieczającego jest zapłata składki w zamian za ochronę ubezpieczeniową. Dalsze dodatkowe obowiązki ubezpieczającego zawarte są w postanowieniach umowy oraz ogólnych warunkach umów, które stanowią, po doręczeniu ich drugiej stronie, integralną część umowy ubezpieczenia.

Kolejno podniesiono, że zgodnie z §3 ust. 21 OWU wartością rynkową pojazdu jest wartość ustalona na podstawie notowań rynkowych cen pojazdów danej marki i typu obowiązujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, z uwzględnieniem cech indywidualnych, a w szczególności roku produkcji, wyposażenia, przebiegu i stanu technicznego pojazdu. §22 OWU stanowi, że w przypadku szkody całkowitej w pojeździe lub wyposażeniu dodatkowym, o ile przyjęto sumę ubezpieczenia w kwocie brutto, E(...) ustala rozmiar szkody w kwocie równej wartości rynkowej pojazdu, z uwzględnieniem podatku vat, z dnia powstania szkody z zastrzeżeniem §18, 20 i 23. Wartość rynkowa pojazdu na dzień powstania szkody ustalana jest w oparciu o to samo źródło wyceny, jakie zastosowano przy określeniu wysokości sumy ubezpieczenia w dniu zawierania umowy ubezpieczenia, zgodnie z §15. Szkodą całkowitą to kradzież pojazdu, wyposażenia dodatkowego lub szkoda, dla której koszty naprawy wyliczone według cen nowych części oryginalnych producenta pojazdu (bez naliczania amortyzacji) i wymiaru koniecznej robocizny wskazanych w programie audatex oraz cen robocizny w autoryzowanych przez producenta pojazdu zakładach naprawczych, określone przy tym z uwzględnieniem pozostającego do naliczenia podatku vat przekraczają 70% wartości rynkowej pojazdu w dniu zaistnienia szkody (§3 ust. 16 OWU).

Sąd Rejonowy podał dalej, że biegły I. K. w swojej opinii wskazał, iż wartość rynkowa pojazdu w dniu zaistnienia szkody to kwota 39.600 zł, natomiast koszt naprawy auta pozwanej w oparciu o przedstawioną kalkulację szkody nr (...) z dnia 22.06.2012 r. wykonaną przez autoryzowany serwis producenta (...) (...) & K. w R., według przyjętego przez strony w umowie serwisowego wariantu obliczenia odszkodowania (pkt V polisy ppk 1) to kwota 24.349,65 zł. Nie wystąpiła zatem w przedmiotowej sprawie szkoda całkowita w myśl §3 ust. 16 OWU. W konsekwencji, przy uwzględnieniu kwoty wypłaconej powódce w postępowaniu likwidacyjnym (5.400 zł) należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki dalszą kwotę odszkodowania, tj. 18.949,65 zł.

Kolejno naprowadzono, że zgodnie z zawartą umową ubezpieczenia (pkt V, ppkt (...) C. A. w wariantcie (...)) powódce przysługiwał również samochód zastępczy na 14 dni. Powódka przedstawiła trzy faktury Vat opiewające na łączną kwotę 6.649,94 zł za korzystanie z samochodu zastępczego: faktura z dnia 5 czerwca 2012 r. nr FV (...) na kwotę 2.099,98 zł za korzystanie z samochodu zastępczego od dnia 30.05.2012 r. do dnia 5.06.2012 r. (7 dni); z dnia 15 czerwca 2012 r. nr FV (...) na kwotę 3.499,97 zł za korzystanie z samochodu zastępczego w okresie 05.06.2012 r. do dnia 15.06.2012 r (10 dni) i faktura z dnia 18 czerwca 2012 r. nr FV (...) na kwotę 1.049,99 zł za okres korzystania

z samochodu od dnia 15.06.2012 r. do dnia 18.06.2013 r. (3 dni). W świetle zawartej umowy pozwany winien więc pokryć koszty wynajęcia auta zastępczego w całości z faktury z dnia 5 czerwca 2012 r. – okres 7 dni oraz w części z faktury z dnia 15 czerwca 2012 r. za okres 7 dni tj. 2.099,98 zł + 2.450 zł = 4.549,98 zł, a po uwzględnieniu kwoty wypłaconej przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym, tj. 900 zł, należało zasądzić na rzecz powódki dalszą kwotę 3.649,98 zł tytułem poniesionych kosztów wynajęcia samochodu zastępczego.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na zasadzie art. 481 § 1 k.c., tj. od dnia w którym pozwany winien naprawić szkodę w całości.

Końcowo wskazano, że rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnione jest treścią art. 100 k.p.c. i art. 95 k.p.c. oraz § 2 ust. 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163, poz. 1349 ze zm.) a także § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Powódka wygrała sprawę w około 91%, a przegrała w około 9% i w takim zakresie Sąd Rejonowy obciążył strony kosztami procesu uwzględniając, że powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości.

Powyższy wyrok pozwane (...) S.A. w S. zaskarżyło apelacją w zakresie punktu I w części dotyczącej kwoty 21.399,63 zł oraz w zakresie punktu III, zarzucając mu:

- niedoręczenie pozwanemu odpisu opinii uzupełniającej biegłego z dnia 6 maja 2013 r., co pozbawiło pozwanego możliwości obrony swych praw, tj. możliwości składania zarzutów choć opinię uzupełniającą wykonano na wniosek pozwanego. Opinia ta jak się okazało z uzasadnienia wyroku, wobec braku doręczenia, jest całkowicie wadliwa,
- naruszenie art. 12 a pkt 4 i 5 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U.2010.11.66 j.t.) oraz art. 805 k.c. w związku z art. 384 k.c. w związku z §3 ust. 16 § 5-8 oraz 18, 20, 22 do 28 OWU AC poprzez pominięcie faktu, iż ubezpieczyciel na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia odpowiada w granicach zakreślonych przez siebie w OWU, na podstawie których zawiera umowy ubezpieczenia poprzez bezzasadne przyjęcie w oparciu o nie doręczoną pozwanemu opinię uzupełniająca biegłego, iż szkoda w pojeździe powódki nie była szkodą całkowitą,
- bezzasadne nie wezwanie pozwanego do przedłożenia czytelnej oceny technicznej jeżeli ta znajdująca się w aktach szkody zdaniem biegłego była nieczytelna,
- w przypadku kosztów pojazdu zastępczego – bezzasadne pominięcie przy orzekaniu § 5 ust. 3 pkt 2 OWU (...) C. A. i oparcie orzeczenia wyłącznie na treści polisy – podczas gdy powołany powyżej zapis wskazuje, iż w przypadku wynajęcia pojazdu zastępczego pozwany zwraca 150 zł brutto za dobę.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zaskarżonej części i orzeczenie o kosztach procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wskazał, że wyrokiem z dnia 6 czerwca 2013 r. sygn. akt VI C 41/13 Sąd Rejonowy Jarosławiu VI Zamiejskowy Wydział Cywilny w L., zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 22.599,63 zł na którą składają się .949,65 zł odszkodowanie za pojazd oraz 3.649,98 zł odszkodowanie za pojazd zastępczy.

Wskazano, że w przypadku szkody w pojeździe, decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia miała opinia uzupełniająca biegłego z dnia 6 maja 2013 r. Opinia ta, mimo iż wydana na skutek zarzutów do pierwotnej opinii, nigdy nie została doręczona pozwanemu, co stanowi podstawowe uchybienie procesowe, albowiem pozwany nie miał żadnej

możliwości obrony swego stanowiska. Tymczasem zarówno pierwsza opinia jak i opinia uzupełniająca zostały wykonane całkowicie wadliwie.

Apelujący podał, że pierwotna opinia była nieprawidłowa albowiem w aktach sprawy znajdowała się inna wycena kosztów naprawy niż przedstawiona przez (...) (...) & K. R.. Znajdująca się w dokumentacji kalkulacja serwisu (do której biegły w żaden sposób się nie odniósł) wskazywała na kwotę 28.054,31 zł brutto, a to jednoznacznie wskazywało na szkodę całkowitą.

Dodatkowo pozwany zwracał uwagę, iż gdyby biegły nadal uznał iż nie zachodzi szkoda całkowita, wówczas uwzględniając brak faktur za naprawę, wysokość szkody powinna być oszacowana w wariantcie kosztorysowym: stawki zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia dla wariantu kosztorysowego, zamienniki, a w przypadku ich braku oryginały z amortyzacją zgodną z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia - był to zarzut wynikający z zapisu §7 OWU AC, który wskazywał jednoznacznie, iż wariant serwisowy jest stosowany wyłącznie w przypadku szkód częściowych na podstawie faktur dokumentujących naprawę, a w przedmiotowej sprawie takowych nie było.

Zarzucono dalej, że w wyniku tychże zarzutów biegły opracował opinię uzupełniającą z dnia 6 maja 2013 r. Opinię nie doręczoną pozwanemu, w której całkowicie błędnie odniósł się do zarzutów pozwanego stwierdzając, iż w aktach brak czytelnej oceny technicznej nie może się więc do niej odnieść (...) biegły przyjął do wyliczenia odszkodowania ostateczną kalkulację serwisu gdyż była korzystna dla powódki bowiem uwzględniała zniżki dla klienta (...) w stosunku do powódki należy stosować wariant serwisowy bo tak zawarto ubezpieczenie.

Kolejno, w odniesieniu do opinii biegłego pozwany zarzucił, że:

- umowa auto casco to umowa dobrowolna, a zatem to umowa określa sposób obliczenia tzw. szkody całkowitej - dla ustalenia szkody całkowitej, zupełnie bez znaczenia jest to czy określony serwis daje zniżki dla klienta - w takim przypadku praktycznie w każdej szkodzie całkowitej można by ominąć zapisy dotyczące jej liczenia, albowiem zawsze znajdzie się jakiś warsztat który naprawę wykona taniej niż inne,
- jeżeli ocena techniczna była dla biegłego nieczytelna to należało wezwać pozwanego pod rygorem pominięcia dowodu do przedłożenia oceny w czytelnej formie, a nie poprzestać jak bezzasadnie uczynił to Sąd I instancji, na przyjęciu oświadczenia biegłego że ocena techniczna jest nieczytelna — to że określony dokument będący kluczowym dowodem jest nieczytelny, nie oznacza, iż przestaje istnieć jako dowód,
- stwierdzenie biegłego, iż nie będzie liczył odszkodowania według zasad kosztorysowych, albowiem ubezpieczenie zawarto w wariantcie serwisowym, można traktować jedynie w kategoriach nieporozumienia - dla wariantu serwisowego konieczne jest przedstawienie faktur dokumentujących naprawę oraz dotyczy jedynie szkód częściowych, a nie całkowitych - § 7 i 28 OWU.

Kolejno pozwany argumentował, że ponieważ powódka dochodziła zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia (...) (...), mogła domagać się jedynie świadczeń wynikających z umowy a nie wyrównania szkody w pełnym zakresie.

Stosownie do art. 805 k.c. na podstawie umowy ubezpieczenia zakład ubezpieczeń w przypadku zajścia wypadku przewidzianego w umowie zobowiązany jest do zapłaty określonego świadczenia, czyli przy szkodzie całkowitej różnicy pomiędzy wartością pojazdu przed i po szkodzie.

W odróżnieniu od odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z umowy ubezpieczenia OC sprawcy, odpowiedzialność w przypadku umowy ubezpieczenia (...) (...) jest ściśle ograniczona do zakresu wskazanego w umowie.

Z kolei odnosząc się do kwestii zwrotu kosztów pojazdu zastępczego pozwany wskazał, że odszkodowanie w tej części również nie zostało obliczone prawidłowo. Pozwany podniósł, że nie jest pewien czy w trakcie postępowania przed Sądem I instancji powódka przedłożyła OWU dotyczące (...) (są to inne OWU niż OWU (...) (...)), z których to dokonywany jest zwrot kosztów pojazdu zastępczego.

Naprowadzono, że jak wynika z uzasadnienia wyroku Sąd oparł się jedynie na zapisach polisy, gdzie wskazano iż powódka ma prawo do samochodu zastępczego na okres do 14 dni. Apelujący podał, że tej okoliczności nie kwestionuje, jednak w powołanych wyżej OWU (...) w §5 ust. 3 pkt 2 jest wyraźny zapis, iż w przypadku wynajęcia pojazdu zastępczego pozwany zwraca 150 zł brutto za dobę.

Z powyższych względów zdaniem pozwanego prawidłowo zasądzone odszkodowanie w tej i części roszczenia winno wynosić nie 3.649,98 zł lecz 1.200 zł co wynika z fakt, iż całkowity koszt za 14 dni przy stawce 150 zł wynosi 2.100 zł a pozwany przed procesem wypłacił z tego tytułu 900 zł czyli do zasądzenia pozostała różnica 1.200 zł.

Z powyższych względów pozwany wniósł jak w treści apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego (...) S.A. w S. nie zasługuje na uwzględnienie i jako taka podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w związku z rozpoznaniem istoty sprawy przez Sąd pierwszej instancji, a ponadto brakiem konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego nie tylko w całości, ale nawet w ograniczonym zakresie (art. 386 § 4 k.p.c.) nie jest zasadny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy doszedł również do przekonania, że postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji nie wymagało nawet uzupełnienia, gdyż Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i dokonał właściwych ustaleń faktycznych.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji znajdują oparcie w zebranych w sprawie i szczegółowo wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku materiale dowodowym i zostały odpowiednio przez ten Sąd ocenione, stąd też Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne

Przedstawiona ocena wynika nie tylko z negatywnej oceny zarzutów zawartych w apelacji, ale przede wszystkim z dokonania przez Sąd pierwszej instancji prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwej wykładni i zastosowania przepisów prawa materialnego, w tym zwłaszcza art. 805 k.c., który stanowi zasadniczą podstawę prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Skarżący we wniesionym środku odwoławczym zawarł polemikę z oceną prawną Sądu pierwszej instancji, zaskarżony wyrok jest jednak trafny w okolicznościach rozpoznawanej sprawy i prawidłowy, mając na względzie zarówno wykładnię jak i zastosowanie przepisów prawa materialnego.

W szczególności nie zasługuje na uwzględnienie zarzut apelacji, iż niedoręczenie pozwanemu odpisu opinii uzupełniającej biegłego z dnia 6 maja 2013 r. pozbawiło pozwanego możliwości obrony swych praw, zaś opinia ta była kluczowa dla rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosząc się do powyższego zarzutu wskazać należy, iż opinia uzupełniająca biegłego sądowego do spraw analiz wypadków drogowych i eksploatacji pojazdów mgr inż. I. K. z dnia 6 maja 2013 r. nie została doręczona żadnej ze stron na piśmie, została natomiast odczytana w całości na rozprawie w dniu 6 czerwca 2013 r., o której terminie pozwany został prawidłowo zawiadomiony. Tym samym swoją nieobecnością na rozprawie pozwany sam pozbawił się możliwości odniesienia się do treści opinii uzupełniającej, a podnoszenie przez niego zarzutów do niej dopiero w treści apelacji jest co najmniej spóźnione i nie zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego.

Wyjaśnić jednak należy, że powołana opinia wbrew zarzutom pozwanego, nie wносиła nic nowego do sprawy, biegły wskazał w niej jedynie, że ze względu na brak czytelnej opinii technicznej sporządzonej przez pracownika pozwanego nie ma możliwości wykonania wyliczenia dla wariantu kosztorysowego według zasad zawartych w OWU AC – (...), jednak wyliczenie takie nie stanowiłoby podstawy do weryfikacji rozmiaru szkody w pojeździe A. (...) nr rej. (...).

Biegły wskazał również, że wbrew zarzutowi pozwanego podnoszonemu również w apelacji, uwzględnił kalkulację serwisu w kwocie 28.054,31 zł w wydanej opinii jako pierwszą propozycję serwisu.

W tych okolicznościach podkreślenia wymaga w pierwszej kolejności, iż wbrew zarzutowi pozwanego, to na nim stosownie do treści art. 6 k.c. ciążył obowiązek przedłożenia czytelnej oceny technicznej jako dowodu w sprawie, Sąd zaś nie miał obowiązku wzywać pozwanego do przedłożenia takiej opinii, stosownie bowiem do treści art. 232 zd. 1 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Ponadto sporządzenie przez biegłego wyliczenia według wariantu kosztorysowego zmierzałoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, skoro w zawartej umowie ubezpieczenia strony uzgodniły wprost, że wysokość należnego powódce odszkodowania obliczana będzie według wariantu serwisowego.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut apelującego, iż Sąd Rejonowy pominął fakt, że ubezpieczyciel na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia odpowiada w granicach zakreślonych przez siebie w OWU i bezzasadne przyjął, że szkoda w pojeździe powódki nie była szkodą całkowitą.

Wbrew twierdzeniu pozwanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał wprost, że podstawą odpowiedzialności pozwanego jest zawarta przez strony umowa ubezpieczenia i związane z nią ogólne warunki ubezpieczenia, zaś pozwany odpowiada według przyjętego w umowie serwisowego wariantu obliczenia odszkodowania (pkt V ppk 1 polisy), a nie wariantu kosztorysowego.

Ponadto, również w oparciu o ogólne warunki ubezpieczenia łączące strony Sąd Rejonowy ustalił, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła szkoda całkowita w myśl § 3 ust. 16 OWU, a jedynie szkoda częściowa - wartość rynkowa pojazdu w dniu zaistnienia szkody wynosiła bowiem 39.600 zł, zaś całkowity koszt naprawy auta według przyjętego przez strony w umowie serwisowego wariantu obliczenia odszkodowania (pkt V ppk 1 polisy) wynosił 24.349,65 zł - co jak wskazał sam pozwany we wniesionej apelacji uzasadnia zastosowanie właśnie wariantu serwisowego.

Kolejno, odnośnie zarzutu pozwanego nieuwzględnienia przez Sąd pierwszej instancji § 5 ust. 3 pkt 2 OWU (...) C. A. i oparcia orzeczenia wyłącznie na treści polisy, wskazać należy, iż wysokość należnego powódce odszkodowania z tytułu wynajęcia samochodu zastępczego ustalił Sąd na podstawie pkt V ppkt 6 zawartej przez strony polisy ubezpieczeniowej (...) C. A. w wariantcie (...), stosownie do którego powódce przysługiwał samochód zastępczy na okres 14 dni, ogólną sumę ubezpieczenia ustalono zaś na kwotę 15.000,00 zł.

O takie rozstrzygnięcie sprawy wnosił sam pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 30) podając, że „zgodnie z zawartą umową ubezpieczenia – zapis na k. 2 polisy ubezpieczeniowej załączonej do pozwu w pkt V ppkt 6 (...) C. A. w wariantcie (...) (taki wariant posiada znacznik na polisie) samochód zastępczy przysługuje powódce na 14 dni, co potwierdza również treść pozwu”.

Ponadto, stosownie do § 18 pkt 1 załączonych przez pozwanego do odpowiedzi na pozew ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) należących do klientów indywidualnych oraz małych i średnich przedsiębiorstw – wysokość odszkodowania ustala się w kwocie odpowiadającej rozmiarowi szkody w granicach sumy ubezpieczenia (...).

Biorąc powyższe pod uwagę, podnoszone przez pozwanego w powyższym zakresie zarzuty uznać należy za całkowicie bezpodstawne i sprzeczne z treścią zawartej przez strony umowy, na która powoływał się sam pozwany w trakcie postępowania przed Sądem pierwszej instancji.

Reasumując, skoro wbrew podniesionym przez apelującego zarzutom wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, apelacja podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)P. (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...) (...) (...)

- (...) (...) – (...) I. W.,

2. (...) (...) (...) (...) (...) (...) (...) (...) (...) (...) (...) (...) (...) (...) L..

(...) (...) (...)